

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 1. De iniuriâ quæ corpus malè afficit, ac lædit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

ci quidem, sed piâ eloquentiâ; qua
 multorû huius æui impatientiam
 vellicat, ac pungit; vtpote qui simi-
 les sunt non domestico, sed siluestri
 cani, qui non nocentes tantum, sed
 & innoxios venenatâ linguâ, ceu
 latratu petunt, & calumnijs inie-
 ctis, ceu dente lacerant: longè alie-
 ni ab illo fratre, qui auditis iniurijs
 quantumuis enormibus, nec loqui
 doctus, nedum carpere, & iniurias
 iniurijs compensare.

CAPVT III.

§. I.

*De iniuriâ quæ corpus malè afficit.
 ac hædit.*

Bene censuit, bene scripsit olim
 Seneca. *Proprium est magni-
 tudinis veræ non se sentire percipi*

sum. Sic immanis fera ad latratum canum lenta respexit: sic irritus ingenti scopulo fluctus assultat. Qui non irascitur, inconcussus iniuriâ perstitit; qui irascitur, motus est.

L. de I.
râ. c. 25.

Hæc ubi dixit altiore stylo, tum è lycaeo, tum è foro exempla producit eorum qui inflictam corpori iniuriam æquâ mente tulerunt; & primùm quidem Diogenis, Philosophi Stoici; cui de irâ cum maximè differenti, adolescens proteruus inspuit. Tulit hoc leniter, & sapienter. Non quidem, inquit, irascor, sed dubito tamen an irasci oporteat.

Ibidem.

Alia eiusdem notæ iniuria illata & alteri; cui cum causam agenti in frontem mediam quantum poterat attractâ pingui salivâ inspisset Lentulus ille factiosus, & impotens, absterfit faciem, & affirmabo,

Ibidem.

R. 3 inquit,

*inquit, omnibus Lentule falli eos, quos
te negant os habere.*

Non absimilis patientiæ documenta dedisse legitur Socrates, qui calce, à quodam percussus in publico, monitusque vt hominem repercuteret. *An, inquit, si a fortiori mihi calcem impegisset, cum repercuterem?*

Hos illi animos hausere è scholæ, foriç; disciplinâ, in quâ melioris sapientiæ placita fusius explicabantur: à quibus habet etiam Christianus, vnde petat opportuna morum documenta, stomachique restuantis remedia: quanquam quid ad profanos illos Lectorem euocet quid ad Diogenis, Socratisque læcæum appello? potior erit scholæ Christi; singularis, ac diuinæ patientiæ gymnasium: in quo laureat

pro

processerunt, ij omnes, quos terra verè Christianos tulit, & cælum amavit: didicerunt illi à Christo, & iniurias equo animo pati, & ijs, qui etiam per summum nefas intulerint, condonare; quo in genere habes illustre exemplum in Ludouico XII. Rege Christianissimo; qui cum esset Aureliæ Dux, sub Carolo Octauo grauia perpeffus, etiam vincula, & carceres, cū ad sceptrum elatus est, summamque potentissimi regni dignitatem, in eâ veluti speculâ constitutus posteris omnibus ostendit, verè regium, verè Christianum esse iniurias & remittere, & obliuisci.

Vix sceptro donatus erat, regiâque potentiâ, cum ei nescio quis parasitus in aurem insusurrauit illud, iam tempus agi rem; iam in

R 4

mani-

264 DE FORTITVDINE
manibus esse hostes, quos deprimere, imò & opprimere posset vel vno nutu regiae Majestatis. Hæc ille boni Regis malus aulicus: cuius impetum, irasque præcoces, ut retunderet Rex Christianissimus, adiecit illud dignum cedro. Nequaquam ad Franciæ Regem spectare, iniurias Ducis Aurelianensis vicilici: quibus apertè insinuauit se cum purpurâ regios animos, id est, iniuriarum penitus immemores induisse; quod ut nō verbis tantum, sed & re etiam ipsâ proderet: sibi in chartâ offerri voluit probè scriptam suorū olim hostium seriem, ac nomina, quæ ipse regio calamo cruce signauit. Vbi ex aulâ (è quâ facile quiduis effluit) in vulgus omne cessit ea rerum gestarum fama, vbi notata cruce tot nomina

in oculos venire, tum simul venit
 in animum opinio, metusque eos
 omnes, quos Rex ita designasset, in
 malam crucem euocari: hinc (vt
 semper malè credula, timidaque est
 conscientia culpæ, scelerisque rea)
 modo hi, modo illi fugam capeſſe-
 re, regnoque citatis equis excede-
 re; adeò post equitem sedet atra cu-
 ra, quam vt eximeret Rex pius: pri-
 mùm mirari cœpit præcipitè suo-
 rum fugam, dein etiam monere vt
 pedè in regno sisterent, timorem-
 que malè conceptum deponerent;
 inde petendam esse spem salutis,
 vnde ipsi desperationem induerāt.
 Sic enim regiâ mente, voceque.
 Ego quidem, cum ad meorum o-
 lim inimicorum nomina crucem
 adieci, in eâ mihi recolendam pu-
 tauî, quâ orbi alias perituro lectio-
 nem

Caussin
 tom. 4.

R 5

nem

nē fecit Seruator optimus, & quidem è ligno, ceu cathedrâ altiore magnus omnino magister: docuit ille & voce, & vulnere parcendum etiam ijs, qui in te quondam iniurij: etsi corpus illi, vitamque per summum nefas impetijissent: dixit enim inter extrema verba, vltimisque spiritus. *Pater ignosce illis, qui nesciunt quid faciunt.*

Hæc verba Seruatoris mei, ceu monita, ceu præcepta in cruce, velut explicatâ, patentique tabellâ, etiamnum lego; & ijs cæli typis obnubilo, imò & oblitero illas mihi quondam iniurias, inimicâque meo capiti nomina.

Et ista quidem in purpurâ, sceptroque Ludouicus, grauissimas alias affectus iniurijs: tu verò pusillus homuncio è puluere, lutoque male

malè fictus, si vel vngue tantum lacereris, vindictam spiras, & vltrices flammaram globos euomis: non sic arduæ mentes, non sic Saluator tuus; cuius verba tibi & oracula, & præcepta: ea paucis excipe ore, calamoque Augustini. *Iudex dixit occide, & tortor occidit, & tu quando dicis, occide inimicum meum, te facis iudicem, & Deum quæris esse tortorem.*

Respondet tibi Deus, non ero prorsus, non ero peccatoris tortor, sed liberator: quia nolo mortem peccatoris, sed vt conuertatur, & viuat: nam si voluntatem tuam haberem, te prius occiderẽ, antequam inuitatus venires: nonne me blasphemasti? nonne me in tuis malis operibus irritasti? nonne nomen meũ de terrâ delere voluisti? nonne

ne

ne me in præceptis, vel in seruis
meis contempsisti? si tunc te occi-
dissem inimicum, quem modo fa-
ceres amicum? quid ergo malè o-
rando doces me, quod non feci in
te? imò ergo dicit tibi Deus, doceã
te vt imiteris me, in cruce pendens
dixi: *Pater ignosce illis, quia nesciunt*

August.

Serm. 4.

de S.

Stepha-

no.

quid faciunt; docui hoc milites
meos, docui Martyres, prius esto &
tu Martyr meus, tyro meus aduer-
sus Diabolum, aliter inuictè nullo
modo pugnabis, nisi *pro tuis inimi-
cis oraueris.*

Hæc tibi, hæc Christianis omni-
bus Saluator, quem vtinam si mi-
nus è cruce loquentem, at saltem è
cælo tonantem audires, disceresque,
quæ tibi mens, quodue consilium
in iniurijs esse debeat.

Audiuit certè, probeque didicit
magi-

magistro Seruatore S. Elisabetha
 Hungariæ Regis filia, Deum ipsa ^{In eius}
 orauit olim, imò & exorauit, vt ^{vitâ.}
 quoslibet, qui eam iniuriâ aliquâ
 affecissent, afficeret ipse singulari
 quodam beneficio. Ea indulgentis
 animæ oratio in cælos euasit, supe-
 ros omnes rapuit, insolito miracu-
 lo caritatis; ipsique supremo Nu-
 mini, ita fuit accepta, vt nunquam
 alias gratius orasse se, Diuino ora-
 culo didicerit. Eius quoque senten-
 tiæ, ac genij fuit magnus ille mo-
 rum magister, qui suo discipulo ^{In vitis}
 perfectionis studioso hanc ad eam ^{Patrum}
 viam aperuit; deditq; illud in man-
 datis.

Primum vt toto triennio alio-
 rum onera ferret, deinde vt altero
 triennio etiã condignum pretium
 ijs penderet, à quibus seu conuitio,
 seu

seu iniuriâ quâpiam fuisset laceſſi-
 tus: fecit ille imperata omnino fi-
 deliter: & Athenas ductus cum in
 primo vr̄bis illius ingreſſu, conui-
 tijs petulanter vr̄geretur: ſubridere
 cœpit; & amicè blandiri: vt riſum,
 & blanditias aduertit conuitiator,
 tantâ rei nouitate attonitus, odium
 & ſcommata in amorem, & admi-
 rationem vertit, ex eoq; amicè que-
 ſiuit, cur à ſe impetitus, & ſannis ex-
 ploſus rideret, cui diſcipulus: *non
 rideã*, inquit, *qui tribus annis mer-
 cedem ſolui iis, qui me maledictis o-
 nerarunt, & hodie gratis id abs te
 patior*; Attonito ſimilis Athenien-
 ſis: ingreſſere, inquit, vr̄bem, dignus
 es cœtu ſapientum. Nimirum eam
 ſapientiam, nunquam quantumuis
 doctæ viderant Athenæ: debuit il-
 la peti ex eremo, piaque ſolitudi-
 ne;

ne; vti & hæc cuius meminit Ab-
bas Pimenius in vitis Patrum.

Lib. 5.
c. 16.

Erat inter Monachos illius ævi
insignis patientiæ vir, cui nomen
Decimus: is post conuitia, etiam a-
lapâ cæsus à Philosopho, mox aliã
maxillam ei præbuit: quod vt vi-
dit ille, captus altiore Philosophiã,
& potenti tantæ virtutis illecebrã,
ad eius genua accidens exclamauit.
*Verè Monachus es, addiderim & e-
go, verè Christianus, quem esse te
velim, amice Lector, non nomine
tantum, sed & re etiam ipsã: eris
autem si vel in hoc vno bonus
Christi fueris æmulator.*

§. 2.